

"El món s'ofega sense diàleg, però el diàleg és possible només a partir de la pròpia identitat"

Dc, 18/06/2014 per Papa Francesc

[Les homilies del papa Francesc](#)

Discurs del Papa Francesc durant la visita a la Comunitat de Sant Egidí. Basílica de Santa Maria in Trastevere. Diumenge 15 de juny 2014

Benvolguts amics,

Vinc a visitar la Comunitat de Sant Egidí, aquí al Trastevere, el lloc on ha nascut. Gràcies per la vostra calorosa acollida!

Estem reunits aquí, al voltant de Crist que, des de dalt del mosaic, ens esguarda amb ulls de pregona tendresa, juntament amb la Mare de Déu, que ell acarona amb el seu braç. Aquesta antiga basílica ha esdevingut lloc de pregària quotidiana per tants romans i pelegrins. Preguar en el centre de la ciutat no vol dir, però, oblidar les perifèries humanes i urbanes. Significa escoltar i acollir aquí l'Evangelí de l'amor per anar a l'encontre dels germans i de les germanes en les perifèries de la ciutat i del món!

Cada església, cada comunitat és cridada a aquesta realitat en la vidaconvulsa i a voltes confusa de la ciutat. Tot comença amb la pregària. La pregària preserva l'home anònim de la ciutat de temptacions que poden també ser les nostres: el protagonisme pel qual tot gira al seu voltant, la indiferència, el victimisme. La pregària és la primera tasca de la vostra Comunitat, i consisteix en escoltar la Paraula de Déu –aquest pa, el pa que ens dóna força, que ens fa anar endavant– però la Paraula també suposa girar els ulls vers Ell, com veiem en aquesta basílica: «Alceu vers ell la mirada us omplirà de llum», diu el Salm (34,6).

Qui esguarda el Senyor, veu els altres. També vosaltres heu après a veure els altres, sobretot els més pobres; i us convido a viure allò que ha dit el Professor Riccardi, que entre vosaltres es confon aquell que ajuda i aquell que és ajudat. Una tensió que lentament deixa de ser tensió per esdevenir encontre, abraçada: es confon qui ajuda i qui és ajudat. Qui és el protagonista? Tots dos, o, millor encara, l'abraçada.

En els pobres hi és present Jesús, el qual s'hi identifica. Sant Joan Crisòstom escriu: «El Senyor s'acosta a tu amb l'aspecte d'indigent...» (In Matthæum Homil. LXVI, 3: PG 58, 629). Sigueu i romangueu una Comunitat amb els pobres. També veig entre vosaltres molts ancians. Estic content que en sigueu els seus amics i veïns. El tracte amb els ancians, igual que amb els infants, és un bon indicador per veure la qualitat d'una societat. Quan els ancians són descartats, quan els ancians són aïllats i sovint se'n van sense afecte, és un mal senyal! Què n'és, de bona, en canvi, aquesta aliança que veig entre joves i ancians en la qual tots reben i donen! Els ancians i la seva pregària són una riquesa per a Sant Egidí. Un poble que no té cura dels seus ancians, que no es preocupa dels seus joves, és un poble sense futur, un poble sense esperança.

Perquè els joves –els infants, els joves– i els ancians tiren endavant la història. Els infants, els joves amb la seva força biològica, és clar. Els ancians, aportant la seva memòria. Però quan una societat perd la memòria, s'ha acabat, no hi ha res a fer.

Fa llàstima veure una societat, un poble, una cultura que ha perdut la memòria. L'àvia de noranta anys que ha parlat -ho ha fet molt bé!- ens ha dit que existeix aquesta mentalitat que exclou, aquesta cultura del rebuig. Per mantenir un equilibri així, on el centre de l'economia mundial no és l'home ni la dona, sinó l'ídol del diner, és necessari descartar coses. Es descarten els nadons: fora nadons. Només pensem en la quota de creixement dels infants a Europa: a Itàlia, Espanya, França...

I es descarten els ancians, actitud que suposa una eutanàsia amagada, una forma d'eutanàsia. No serveixen, i allò que no serveix es descarta. Allò que no produeix es descarta. I avui la crisi és tan forta que es descarten els joves: quan pensem en aquests 75 milions de joves de 25 anys en avall, que són "ni-ni": ni treball, ni estudi. Són 'sense', no són res. En aquesta Europa cansada, passa el que ha dit ella, aquesta àvia. En aquesta Europa que s'ha cansat; no està envellida, no, està cansada. No sap què fer. Un amic meu em feia una pregunta, fa temps: perquè jo no parlo d'Europa. Jo li vaig preparar una trampa, li vaig dir: "Vostè ho ha sentit quan jo he parlat de l'Àsia?", i se n'ha adonat que era una trampa! Avui parlo d'Europa. L'Europa està cansada. L'hem d'ajudar a rejuvenir-se, a trobar les seves arrels. És cert: ha renegat de les seves arrels. És veritat. Però l'hem d'ajudar a que les trobi.

Des dels pobres i des dels ancians es comença a canviar la societat. Jesús diu de si mateix: «La pedra rebutjada pels constructors, ara és la pedra principal» (Mt 21,42). També els pobres són, d'alguna manera, 'pedra principal' per a la construcció de la societat. Avui, malauradament, una economia especulativa fa que els pobres siguin cada vegada més pobres, privant-los d'allò essencial, com la casa i el treball. És inacceptable! Qui viu la solidaritat no ho accepta, això, i actua. I força gent voldria treure del diccionari aquesta paraula 'solidaritat', perquè a una certa mentalitat els sembla una paraulota. De cap manera! És una paraula cristiana, la solidaritat! I per això sou família dels sense casa, amics de les persones sense sostre, que experimenten -quan són estimats- tanta humanitat. Veig, a més, que molts 'nous europeus', emigren junts després de viatges dolorosos i plens de riscos. La Comunitat els acull de seguida i mostra que l'estranger és un germà nostre que hem de conèixer i ajudar. I això ens rejuveneix.

Des d'aquí, des de Santa Maria in Trastevere, adreço la meva salutació a la vostra comunitat escampada en altres Països del món. Els encoratjo també a ser amics de Déu, dels pobres i de la pau: qui viu així trobarà benediccions en la vida i serà benedicció per als altres.

En alguns Països que pateixen per la guerra, vosaltres procureu mantenir viva l'esperança de la pau. Treballar per la pau no aporta resultats ràpids, però és una obra d'artesans pacients, que cerquen allò que uneix i araconen allò que divideix, com deia sant Joan XXIII.

Cal més pregària i més diàleg: són necessaris. El món s'ofega sense diàleg. Però el diàleg és possible només a partir de la pròpia identitat. Jo no puc fer veure que tinc una altra identitat per a dialogar. No, no és pot dialogar així. Jo tinc aquesta identitat, però dialogo, perquè sóc persona, perquè sóc home, sóc dona i l'home i la dona tenen aquesta possibilitat de dialogar sense negociar la pròpia identitat. El món s'ofega sense diàleg: per això vosaltres contribuïu a promoure l'amistat entre les religions.

Feu via endavant sobre aquestes realitats: pregària, pobres i pau. I caminant d'aquesta manera ajudeu a fer créixer la compassió en el cor de la societat -que és

la veritable revolució, la de la compassió i la tendresa-, a fer créixer l'amistat en lloc dels fantasmes de l'enemistat i de la indiferència.

El Senyor Jesús, que des de dalt del mosaic abraça la seva Mare Santíssima, sigui sempre el vostre suport arreu on sigueu i us abraci tots junts a ell amb la seva misericòrdia. En tenim necessitat, en tenim tanta necessitat! Aquest és el temps de la misericòrdia. Prego per vosaltres, i vosaltres pregueu per mi! Gràcies.

Traducció: Josep M. Alentà -Catalunya Religió